

Zitting 1980–1981

13 924

Regelen ter bevordering van de stads- en dorpsvernieuwing (Wet op de stads- en dorpsvernieuwing)**B ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE**

Aan de Koningin

's-Gravenhage, 26 augustus 1980

Bij Kabinetsmissive van 2 mei 1980, no. 17, heeft Uwe Majesteit, op voordracht van de Minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening, bij de Raad van State ter overweging ahangig gemaakt een nota naar aanleiding van het eindverslag van de Tweede Kamer der Staten-Generaal alsmede een tweede nota van wijzigingen met bijbehorende toelichting, een en ander met betrekking tot het bij de Tweede Kamer aanhangige ontwerp van Wet, houdende regelen ter bevordering van de stadsvernieuwing (Wet op de stadsvernieuwing, 13 924).

1. Aan het oorspronkelijke wetsontwerp, zoals dat op 31 mei 1976 aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal aangeboden is, kleefden fundamentele bezwaren, ook naar de mening van de Raad van State. Aan die bezwaren wordt met de onderhavige tweede nota van wijzigingen in hoofdzaak tegemoetgekomen. Daardoor is het wetsontwerp aanmerkelijk vereenvoudigd en dientengevolge doeltreffender geworden. De Raad kan zich met de tweede nota van wijzigingen verenigen behoudens de volgende bezwaren en opmerkingen.

2. Stadsvernieuwingsplan

De toelichting op de tweede nota van wijzigingen in samenhang met de nota naar aanleiding van het eindver-

slag – waarnaar in de toelichting verwezen wordt – behelst duidelijke uiteenzettingen van de bedoeling en de betekenis van het stadsvernieuwingsplan als nieuwe planologische rechtsfiguur naast het bestemmingsplan. Een stadsvernieuwingsplan heeft dezelfde rechtsgevolgen als een bestemmingsplan krachtens de Wet op de Ruimtelijke Ordening en zal krachtens de tweede nota van wijzigingen daarenboven de niet aan een bestemmingsplan toekomende rechtsgevolgen van de artikelen 34–38 hebben.

De in die uiteenzettingen aangeduide en nader toegelichte verschilpunten tussen een stadsvernieuwingsplan en een bestemmingsplan zijn vooreerst dat een stadsvernieuwingsplan op uitvoering gericht dient te zijn, hetgeen voor een bestemmingsplan niet nodig is. Voorts kan een stadsvernieuwingsplan dienen tot verbetering, modernisering en vervanging van woningen, andere gebouwen en bouwwerken, als nader omschreven in het nieuwe artikel 31. Vooral dit laatste zou, aldus de toelichting, bij een bestemmingsplan niet mogelijk zijn. Zowel het op uitvoering gericht zijn als hetgeen in artikel 31 is omschreven zouden volgens de toelichting «nieuwe elementen» aan een bestemmingsplan toevoegen.

De Raad acht deze in de toelichting uiteengezette verschilpunten tussen het voorgestelde stadsvernieuwings-

plan en een bestemmingsplan niet wezenlijk. Ook een bestemmingsplan kan immers op uitvoering zijn gericht. Dit blijkt onder andere uit artikel 13, Wet op de Ruimtelijke Ordening en artikel 7, vierde lid, Besluit op de Ruimtelijke Ordening, zoals deze laatste bepaling in 1976 is gewijzigd. Bij die wijziging is de economische uitvoerbaarheid van een bestemmingsplan uitgebreid tot «uitvoerbaarheid» zodat daaronder voortaan ook de maatschappelijke uitvoerbaarheid in de zin van herhuisvesting van bewoners en bedrijven dient te worden begrepen. Krachtens artikel 10, vijfde lid, onder c, Besluit op de Ruimtelijke Ordening kan een bestemmingsplan voorts bevatten «regelen omtrent het tijdstip van aanvang van de verwerkelijking van gemeentewege van een of meer onderdelen van het plan». Een gemeentebeheer kan derhalve reeds thans, naar geldend recht, komen met een bestemmingsplan, voorzien van een uitvoeringsprogramma hetwelk inhoudelijk overeenkomt met het in artikel 32 voorgestelde uitvoeringsschema.

Met en krachtens een bestemmingsplan kan eveneens reeds thans de in artikel 31 voorgestelde verbetering en modernisering worden bereikt. Immers blijkt uit artikel 10, vierde lid, Besluit op de Ruimtelijke Ordening zijn de in artikel 10 Wet op de Ruimtelijke Ordening bedoelde «voorschriften» in de eerste plaats «voorschriften om-

trent bebouwing». Deze bebouwingsvoorschriften mogen, naar het oordeel van de Raad, voorschriften zijn betreffende verbetering, modernisering en vervanging van verouderde bebouwing als omschreven in artikel 31 en artikel 32, tweede lid.

De omstandigheid dat tot dusverre wellicht nog weinig gebruik is gemaakt van een bestemmingsplan als rechtsgrondslag voor stadsvernieuwing wettigt op zichzelf nog niet de invoering van een nieuwe planologische rechtsfiguur. Ook het in artikel 77, 2o onteigeningswet omschreven «bouwplan» als rechtsgrond tot onteigening is tot dusverre slechts zelden gebruikt als instrument om tot stadsvernieuwingen te komen, zonder dat daaraan een argument voor de ontoereikendheid van dit instrument mag worden ontleend. Aldus ook de toelichting, bladzijden 6/7 en bladzijden 26/27.

Deze beschouwingen leiden de Raad tot de conclusie dat het op uitvoering gericht zijn van een stadsvernieuwingplan en het door bebouwingsvoorschriften regelen geven voor vervanging en modernisering van verouderde opstallen en woonomgeving geen «nieuwe elementen» toevoegen aan een bestemmingsplan zoals – naar de mening van de Raad ten onrechte – op verschillende plaatsen van de nota naar aanleiding van het eindverslag (bladzijden 16 en 17) en de toelichting (bladzijden 14 en 15) is gesteld. De Raad geeft mitsdien in overweging deze passages te herschrijven.

Wel kan de Raad instemmen met het standpunt dat de door de artikelen 30, eerste lid, 31, 32 en 33 gelegde accenten op hetgeen krachtens het bestaande recht reeds met een bestemmingsplan mogelijk is, en voorts door de verplichtstelling van een uitvoeringsschema en de bijzondere rechtsgevolgen van de artikelen 34–38, het tot stadsvernieuwing strekkende bestemmingsplan een zodanig eigen karakter heeft gekregen, dat het beter is een dergelijk bijzonder bestemmingsplan ook de eigen benaming van stadsvernieuwingplan te geven (toelichting bladzijde 17, derde alinea).

Dat er geen wezenlijk verschil bestaat tussen een bestemmingsplan en stadsvernieuwingplan kan van praktisch belang worden zodra de door de bewindsman aangekondigde algehele herziening van de Wet op de Ruimtelijke Ordening aan de orde zal komen. Het is dan wenselijk de materie van het onderhavige wetsontwerp alsnog onder te brengen in de te wijzigen Wet op de Ruimtelijke Ordening, opdat de ge-

hele wetgeving betreffende het planologische recht zoveel mogelijk in één wet en één algemene maatregel van bestuur zal zijn bijeengebracht.

3. *Rechtsbescherming en Kroonberoep*

Het derde en het vierde lid van artikel 30 beogen de totstandkomingsprocedure van een stadsvernieuwingplan te bekorten door dat plan te onderscheiden in gedeelten, welke gedeputeerde staten hebben goedgekeurd en waartegen geen bezwaren bij gedeputeerde staten zijn ingediend, en andere gedeelten van het plan, welke gedeputeerde staten eveneens hebben goedgekeurd, tegen welke goedkeuring Kroonberoep is ingesteld. Betreffende de eerstvermelde gedeelten van het plan wordt krachtens artikel 30, derde lid, geacht onherroepelijk te zijn beslist. Ten aanzien van de andere gedeelten van het plan heeft het Kroonberoep krachtens artikel 30, vierde lid, geen schorsende werking, tenzij de Voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur met toepassing van artikel 60a van de Wet op de Raad van State daaraan op verzoek van belanghebbenden schorsende werking verleent.

De voorgestelde regeling gaat er van uit dat een stadsvernieuwingplan steeds of meestal is te splitsen of te onderscheiden in gedeelten van het plan(gebied) waartegen wel en waartegen geen bezwaren zijn ingediend en dat die gedeelten op de plankaart kunnen worden aangeduid. De Raad meent dat deze veronderstelling in vele gevallen bezijden de werkelijkheid is. Het komt immers vaak voor dat milieuorganisaties, buurt- of wijkverenigingen of andere actiegroepen, alsook afzonderlijke personen, algemene bezwaren aanvoeren tegen een bestemmingsplan, dus niet bezwaren tegen bepaalde gedeelten van het plan. Dit zal zeker ook het geval kunnen zijn bij een stadsvernieuwingplan, waarbij de samenhang van de verschillende onderdelen wellicht nog hechter is dan bij een gewoon bestemmingsplan. Ook bezwaren tegen de bebouwings- en gebruiksvoorschriften of tegen de overgangsbepalingen zullen dikwijls van algemene aard zijn, althans geacht moeten worden op het stadsvernieuwingplan als geheel betrekking te hebben, zodat in die gevallen dikwijls niet zal zijn vast te stellen of ten aanzien van bepaalde «gedeelten van het plan» onherroepelijk is beslist overeenkomstig het voorgestelde artikel 30, derde lid. Ditzelfde geldt in nog

sterkere mate voor bezwaren tegen het voor een stadsvernieuwingplan zo belangrijke uitvoeringsschema van artikel 32. Ook deze bezwaren kunnen vrijwel onmogelijk geacht worden te zijn gericht tegen te localiseren en op de plankaart aan te duiden «gedeelten van het plan».

Slechts dan wanneer het ingediende bezwaarschrift duidelijk uitsluitend betrekking heeft op de bestemming van een bepaald gedeelte van het plan(gebied), acht de Raad artikel 30, derde en vierde lid, toepasbaar. Gelet op de aard en inhoud van de bezwaarschriften, zoals die thans in de praktijk krachtens de artikelen 23 en volgende, Wet op de Ruimtelijke Ordening worden ingediend, zal die toepasbaarheid echter naar verwachting eerder uitzondering dan regel zijn.

De voorgestelde regeling zal naar de mening van de Raad veel rechtsonzekerheid brengen. Zij zal een omvangrijke jurisprudentie doen ontstaan over de vraag of bezwaren al dan niet geacht moeten worden te zijn gericht tegen bepaalde «gedeelten van het plan» en mitsdien over de vraag over welke bebouwings- en gebruiksvoorschriften geacht moet worden onherroepelijk te zijn beslist. Hierbij is aan de orde of en in hoeverre de betrokkenen in een verzoek tot het verlenen van schorsende werking voor «gedeelten van het plan» en/of voor een of meer voorschriften ontvankelijk zullen zijn. Te denken is niet slechts aan de jurisprudentie van de Voorzitter van de Afdeling voor de geschillen van bestuur maar ook aan die van de (Voorzitter van de) Afdeling rechtspraak. Indien immers een bouwvergunning wordt verleend, omdat naar het oordeel van burgemeester en wethouders over een «gedeelte van het plan» door gedeputeerde staten ingevolge artikel 30, derde en vierde lid onherroepelijk is beslist, kan dit oordeel op grond van hetzelfde wetsartikel gemotiveerd worden bestreden voor de Afdeling rechtspraak, terwijl aan de Voorzitter schorsing van de bouwvergunning kan worden verzocht. Ook bezwaren tegen gemeenteraadsbesluiten tot onteigening ter uitvoering van «gedeelten van het plan» ten aanzien waarvan de raad aanneemt dat de beslissing van gedeputeerde staten onherroepelijk is, kunnen bij de goedkeuring van deze raadsbesluiten tot voormelde interpretatiemoeilijkheden aanleiding geven.

De Raad acht om deze redenen het in artikel 30, derde en vierde lid, voorgestelde middel tot bekorting van de totstandkomingsprocedure van een

stadsvernieuwingplan erger dan de kwaal. Dit middel schept onnodige en onaanvaardbare rechtsonzekerheid. Onnodig, omdat gemeentebesturen voor de uitvoering van stadsvernieuwingmaatregelen niet uitsluitend van een bespoediging van die procedure afhankelijk zijn. In de toelichting (bladzijden 6/7 en bladzijden 26/27) is immers terecht uiteengezet dat deze stadsvernieuwingmaatregelen evenzeer kunnen worden verwezenlijkt door anticipatie op een ontwerp-stadsvernieuwingplan krachtens artikel 19, Wet op de Ruimtelijke Ordening en artikel 50, achtste lid, Woningwet, evenals door een «bouwplan» als omschreven in artikel 77, 2° onteigeningswet. Van dit wettelijke instrumentarium kunnen de gemeentebesturen reeds thans ten volle gebruik maken. Weliswaar kan de mogelijkheid om bij de Afdeling rechtspraak beroep in te stellen tegen en schorsing te verzoeken van de in die artikelen vereiste verklaring van geen bezwaar van gedeputeerde staten vertragingen opleveren, doch daar staat aan tijdswinst tegenover dat die artikelen reeds toepasbaar zijn indien er een ontwerp-stadsvernieuwingplan is, hetwelk nog niet door de gemeenteraad en gedeputeerde staten behoeft te zijn goedgekeurd, zoals voor de toepassing van artikel 30, derde en vierde lid, wél is vereist.

Voorts is het zeer te betwijfelen of de met artikel 30, vierde lid beoogde tijdswinst zal worden bereikt. Het is immers te verwachten dat de meeste belanghebbenden gebruik zullen maken van de mogelijkheid om schorsing van de voorlopig in werking getreden gedeelten van het stadsvernieuwingplan te verzoeken.

Op grond van deze ernstige bezwaren tegen artikel 30, derde en vierde lid, en gelet op het reeds voorhanden zijn van doelmatige wettelijke middelen om noodzakelijke stadsvernieuwingmaatregelen te kunnen uitvoeren met minstens evenveel spoed als de met deze nieuwe regeling beoogde tijdswinst, komt de Raad tot de conclusie dat deze regeling ware te schrappen. Het huidige Kroonberoep geldt dan krachtens artikel 30, eerste lid, tevens voor het stadsvernieuwingplan. Van de kant van de Raad van State is meermalen op de noodzaak van handhaving van het Kroonberoep, met schorsende werking, gewezen.

4. *Delegatie van wetgeving*

De Raad acht geen termen aanwezig voor een delegatie van wetgeving in het onderhavige wetsontwerp die ver-

der gaat dan die in de met dit wetsontwerp verweven Wet op de Ruimtelijke Ordening. De woorden «of krachtens» in de nu voorgestelde artikelen 7, 39, 40, 41, 43 en 44 – zij komen ook voor in het niet gewijzigde gedeelte van artikel 3 – zouden derhalve beter kunnen worden geschrapt. Deze woorden komen evenmin voor in de artikelen 3, 4, 17, 18, 23, 32, 36, 51, 52, 53, 55 en 57 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening.

Voorts geeft de Raad in overweging om de algemene maatregel van bestuur ter uitvoering van het wetsontwerp te verwezenlijken door wijziging, aanvulling en uitbreiding van het Besluit op de Ruimtelijke Ordening.

5. *Artikel 1, eerste lid*

De woorden «door dichte bebouwing gekenmerkte» komen niet voor in artikel 6, eerste lid. Naar de mening van de Raad geven deze woorden een onnodige beperking van de bevoegdheid van gemeentebesturen tot het vaststellen van een stadsvernieuwingplan. Ook voor niet-dichte bebouwing kan een stadsvernieuwingplan wenselijk zijn, zulks te meer nu het wetsontwerp ingevolge de tweede nota van wijzigingen ook voor dorpen geldt. Het strookt niet met de decentralisatie-gedachte om de gemeentebesturen te beperken in hun bevoegdheid om naar eigen keuze en inzicht te bepalen waar stadsvernieuwing geboden is.

De Raad geeft mitsdien in overweging om voormelde woorden te schrappen.

6. *Artikel 6, tweede en derde lid*

De Raad onderschrijft de belangrijke en duidelijke uiteenzettingen op de bladzijden 5, 6 en 7 van de toelichting betreffende de ten behoeve van de stadsvernieuwing reeds thans ten volle toepasbare wettelijke middelen van artikel 19, Wet op de Ruimtelijke Ordening, artikel 50, achtste lid, Woningwet en artikel 77, 2° onteigeningswet. Dat de weerslag van deze uiteenzetting is neergelegd in het voorgestelde tweede lid acht de Raad, alhoewel rechtens overbodig, toch zeer juist vanwege het belang van de stadsvernieuwing. Ook om praktische redenen en als aanloop naar het derde lid stemt het college in met dit tweede lid.

In het derde lid of in de toelichting daarop ware uitdrukkelijk buiten twijfel te stellen dat op de uitvoering van stadsvernieuwingmaatregelen krachtens de voormelde «andere» wettelijke

middelen de in de tweede nota van wijzigingen opgenomen financiële paragrafen, dus de artikelen 40–45, evenzeer van toepassing zijn. Het derde lid wekt daaraan twijfel door de woorden «voorzover deze kunnen». Het oordeel over de vraag of bepaalde maatregelen en uitvoering van werken en werkzaamheden al of niet geacht moeten worden «stadsvernieuwing» te zijn in de zin van artikel 1, eerste lid, artikel 6, tweede lid en de artikelen 40–45 en mitsdien in aanmerking komen voor een Rijksbijdrage, ware te objectiveren en normeren. Dit zou wellicht kunnen worden bereikt door voormelde, twijfel wekkende woorden te vervangen door «voorzover deze behoren te». Daarnaast zal in ieder geval de toelichting en de in de artikelen 40–45 bedoelde algemene maatregel van bestuur de gewenste duidelijkheid moeten brengen inzake de in het tweede lid vastgestelde gelijkwaardigheid, voor de toekenning van de Rijksbijdrage, van alle «langs andere weg» uit te voeren stadsvernieuwingmaatregelen.

7. *Artikel 8, tweede lid*

Een leefmilieuverordening heeft veel verder gaande rechtsgevolgen dan een voorbereidingsbesluit, maar is daarmee toch in rechtskarakter enigermate vergelijkbaar. Krachtens artikel 21, derde lid, Wet op de Ruimtelijke Ordening in verband met artikel 14 Wet op de Ruimtelijke Ordening kunnen bij een voorbereidingsbesluit aanlegvoorschriften worden gegeven voor zover zulks noodzakelijk is om te voorkomen dat een terrein minder geschikt wordt voor de verwerkelijking van de daaraan bij het plan gegeven bestemming. Een leefmilieuverordening dient ter voorbereiding van een stadsvernieuwingplan. De bevoegdheid om bij deze verordening voorschriften te geven strekt zich uit tot alle bouwwerken, dus tot «bouwen» in de zin van artikel 1 Woningwet. Bebouwings- en gebruiksvoorschriften als bedoeld in het nieuwe artikel 8, tweede lid kunnen tot dusverre uitsluitend tot stand komen met de in de artikelen 23 en volgende van de Wet op de Ruimtelijke Ordening geregelde rechtswaarborgen, welke bij de totstandkoming van een leefmilieuverordening in veel mindere mate bestaan. Voorts geldt een leefmilieuverordening, anders dan een voorbereidingsbesluit, voor 5 jaar, met de mogelijkheid van verlenging tot 10 jaar.

Om deze redenen ware aan de krachtens artikel 8 aan de gemeentebesturen toegekende verordeningbe-

voegdheid een met artikel 21, derde lid en artikel 14 Wet op de Ruimtelijke Ordening overeenkomende beperking toe te voegen: de in artikel 8, tweede lid, aan de gemeentebesturen toegekende verordeningbevoegdheid mag uitsluitend worden uitgeoefend voor zover zulks noodzakelijk is om te voorkomen dat gronden minder geschikt worden voor de verwerkelijking van een daaraan bij een stadsvernieuwingsplan te geven bestemming.

8. Artikel 15

De Raad heeft ernstig bezwaar tegen dit artikel en geeft in overweging het te vervangen door een met artikel 2, tweede lid, Woningwet overeenkomende bepaling, inhoudende dat voor zover de voorschriften van een bestemmingsplan niet overeenstemmen met de bepalingen van een leefmilieuverordening deze bepalingen buiten toepassing blijven. In de toelichting is overigens geen enkel argument aangevoerd waarom een leefmilieuverordening voorrang zou behoren te hebben boven een bestemmingsplan.

9. Artikel 30

Voor de ernstige bezwaren tegen het derde en het vierde lid worde verwezen naar het algemeen gedeelte van dit advies.

Hier moge nog worden opgemerkt dat een Kroonberoep tegen een stadsvernieuwingsplan krachtens artikel 30, eerste lid en artikel 34, als voorzien in de tweede nota van wijzigingen, in verband met artikel 29, zesde lid, Wet op de Ruimtelijke Ordening van rechtswege bij voorrang wordt behandeld.

10. Artikel 32

Een bestemmingsplan kan, zoals in het algemeen gedeelte van dit advies eveneens reeds is opgemerkt, krachtens artikel 7, vierde lid, en artikel 10, vijfde lid, onder c, Besluit op de Ruimtelijke Ordening, blijkens de bij dat besluit behorende nota van toelichting, al datgene bevatten wat in dit artikel als inhoud van het uitvoeringsschema is omschreven.

Aangezien de aanhef van dit artikel beslissend is voor het onderscheid tussen een bestemmingsplan en een stadsvernieuwingsplan kan de Raad er mee instemmen dat de inhoud van het bij een stadsvernieuwingsplan behorend uitvoeringsschema in de wet zelf en niet in een algemene maatregel van bestuur wordt omschreven.

Ten aanzien van het rechtskarakter van het uitvoeringsschema rijst de vraag of, en in hoeverre, het de bedoeling van dit artikel is dat gemeenten betreffende het tijdstip, de fasering en de wijze van uitvoering van het stadsvernieuwingsplan al of niet verplichtingen aanvaarden jegens, ofwel gerechtvaardigde verwachtingen opwekken bij belanghebbende eigenaren en gebruikers van gronden en opstallen. Een duidelijke beantwoording van deze vraag is nodig, gezien het op bladzijde 15, voorlaatste alinea, van de toelichting gestelde. Het niet, onvoldoende of niet tijdig uitvoeren van een stadsvernieuwingsplan zou bij een bevestigende beantwoording van die vraag tot schadevergoedingen krachtens artikel 49, Wet op de Ruimtelijke Ordening kunnen leiden. Uit de aanhef van artikel 32 en de toelichting blijkt immers dat het uitvoeringsschema behoort tot de «bepalingen van een bestemmingsplan» als bedoeld in artikel 49, Wet op de Ruimtelijke Ordening.

In artikel 32 is ten aanzien van de hiervoor aan de orde gestelde vraag niet op alle plaatsen dezelfde terminologie gebezigd. Onder a. duiden de woorden «zal of moet» op een verplichting. Onder b. doen de woorden «zou moeten» geen duidelijke verplichting veronderstellen. Deze woorden «zou moeten» kunnen echter weer geacht worden te zijn versterkt tot een verplichting of een opgewekte verwachting door de woorden «dienen» en «moet» op bladzijde 15, voorlaatste alinea, van de toelichting. De woorden «ernaar streeft» onder c., evenals de woorden «voornemens is» onder e. en «zich voorstelt» onder f., kunnen niet anders geïnterpreteerd worden dan als beleidsvoornemens, hetgeen wijst op een doel- of taakstellend karakter, niet op een rechtskarakter van het uitvoeringsschema.

Het woord «zal» in het belangrijke voorschrift onder g. en het woord «zullen» onder h. wijzen echter weer duidelijk op het aanvaarden van verplichtingen door de gemeentebesturen.

De Raad acht het nodig, dat ten aanzien van het rechtskarakter van het uitvoeringsschema en de verplichtingen, die tengevolge van het uitvoeringsschema eventueel voor gemeenten kunnen ontstaan, duidelijkheid in de ontworpen voorschriften en de toelichting wordt gebracht.

11. Artikel 40, eerste lid, en 43, eerste lid

De Raad geeft in overweging de woorden «kan worden» te vervangen door «worden».

12. Artikel 57

Met de in de toelichting op de bladzijden 22–28 gegeven uiteenzetting van de onteigeningsprocedure en onteigeningspraktijk kan de Raad zich geheel verenigen. In het bijzonder acht het college de, tot dusverre helaas slechts zelden toegepaste, onteigeningsmogelijkheid van artikel 77, 2° onteigeningswet ter uitvoering van een bouwplan dan wel van werken, geen bouwwerken zijnde, in het belang van de vernieuwing van een bebouwde kom, voor de praktijk van groot belang.

13. Voor enkele redactionele kanttekeningen moge het college verwijzen naar de bij het advies behorende bijlage.

De Raad van State kan er zich mede verenigen, dat de nota naar aanleiding van het eindverslag en de tweede nota van wijzigingen met toelichting worden ingediend, nadat met het vorenstaande rekening zal zijn gehouden.

De Vice-President van de Raad van State,
(get.) M. Ruppert

LIJST VAN REDACTIONELE KANTTEKENINGEN, BEHORENDE BIJ ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE VAN 26 AUGUSTUS 1980

Artikel 3, tweede lid, regels 3 en 4, ware te lezen: «Minister en Onze andere Ministers ter zake van advies te dienen».

Artikel 27, regels 5, 6 en 7, ware te lezen: «verplicht om binnen zes maanden na de sloop een bouwvergunning aan te vragen voor een in de plaats van het gesloopte bouwwerk op te richten bouwwerk. Burgemeester en wethouders.»

Artikel 31, regel 5: de woorden «en dientengevolge» waren te schrappen.

Artikel 32, eerste lid, onder g, laatste regel: de woorden «in de gemeente» waren te schrappen.